

heeft dat later nog al eens opgehaald) ik moet naar Moeder toe. Kees zei toen tegen hem, ja, dan kan niet : er komt een kleine. Toen was het goed bij hem. Maar een half uurtje later was het zo ver en toen mochten ze allen naar beneden komen. Ze waren uitgelaten van blijdschap, temeer omdat het nu weer een jongen was. Wat was Moeder daarmee in haar schik. Kees was toen 14, Pie 11, Liza 8, Bets 6 en Mientje 4 jaar oud. Het was nu 3 jongens en 3 meisjes. Voor het grootste gedeelte heeft Pie de opvoeding van Gerard voor haar rekening genomen. Dat was een kolfje naar haar hand, met kleine kinderen omgaan en van alles er voor maken enz. Want een paar jaar van te voren was Miene Smit getrouwd en was toen in Vrouwenpolder gaan wonen met haar man en zij had toen zelf ook al een paar kinderen. Onze meisjes moesten er dus vroeg aan geloven om met haar Moeder mee te werken. Nou ze deden het graag en werden het ook wel geleerd.

In die tijd heb ik voor hen achter in de tuin, daar was vroeger jaren een mestvaelt, die ik alras heb pgeruimd, een mooi Speelhuisje gebouwd, met raampjes en een deur er in. Ze hebben dat toe zelf geheel bemeubeld met tafel en stoeltjes en een zitbank langs de wand. Echt gezellig huis, waar we Zondags zelf ook nog al eens inzaten en veel vriendinnetjes natuurlijk. Dat was voor hen iets geweldigs mooi. Voor de raampjes hadden ze gordijntjes gehangen, kortom alles als een gewone kamer ingericht. Voor Liza heb ik toen een miniatuur boerenschuur gemaakt. Hij had zoals toen natuurlijk gebruikelijk was paarden en een wagen. Hij stopte in de zomer dat echuurtje vol met hooi. Van de bleek en dan in kleine schoven en zo de schuur in. Hij heeft daar veel in gespeeld, alleen was de grote vreugd er af, toen op een zekere keer als het vol hooi zat en hij er in zat te tasten een grote rat over zijn arm naar buiten sprong. Toch was het een aangename tijd voor hen en ik had alles in steentjeskleuren geschilderd, zodat een en ander net echt was. Ook Gerard heeft veel in dat huisje gespeeld. We hebben in ons familiealbum verschillende foto's waarop zij met dat huisje zijn gefotografeerd. Een mooie herinnering uit hun jeugd. Ook voor de buurjongens van Elenbaas moest ik toen ter tijd precies zo een schuurtje maken. Toen Liza wat ouder werd is hij vogels gaan houden, in een kooi die ik tegen het Gemeentehuis aangebouwd had. Later is alles opgeruimd moeten worden door de verbouwing van het Gemeentehuis.

Ook hadden we in 1927 andere bureu gekregen, daar Neester Smit weggegaan is naar Vlissingen, daar hij met pensioen ging. We kregen toen de Familie Vermeule. Dat hele huis is toen verbouwd, maar die man heeft er zelf maar 4 maanden in mogen wonen, daar toen ik op een avond in het achterhuis aan het schrijven was, werd de deur opengegooid en riep zijn dochter : Van Velzen, kom eens gauw, want Vader doet zo raar. Ik direkt mee, maar toen ik bij hem kwam was hij al overleden. Ik maakte direkt zijn kleren los en voelde zijn pols en naar zijn hart, maar alles stond al stil. Nou veel dankbaarheid hebben we daarvan niet beleefd, want dit was een stelletje zeer lastige en onaangename bureu. We hebben daar nie veel plezier van beleefd. Ze hebben er toen nog 4 jaar gewoond. Jaloezi en afgunst bleken daarvan wel de drijfveer te zijn. Wij vonden dit zeer jammer, daar we zulks nooit gewoon waren.

We krijgen nu de jaren 1930 tot 1940. Veel belangrijke is hier over afzonderlijk niet te melden. In 1931 kregen we ook een nieuwe Burgemeest daar de Heer Welleman was afgezet. We kregen toen in zijn plaats Jhr. Mr G.A. Strick van Linschoten, die nu Burgemeester van Zwolle is. Dat waren voor ons zeer beste bureu. Wat hebben de jongens van ons en de meisjes zeer veel met elkaar omgegaan. Vooral zijn vrouw was een zeer best mens. Die jongens kwamen dan bij ons eten, wat ze feitelijk niet mochten van Papa en Mama, maar Moeder gaf ze altijd maar stiekum wat. Vooral een boterham met stroopvet